

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί. Β'. — Ἐπιστημονικαὶ διελξεις. Ἀνὰ τὸ ἄπειρον (ὑπὸ κ. Ἐλένης Δρίστα). — Ἡ Νύχτα (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοθέργη Δασκαλοπούλου). — Ἐν ταξιδίῳ (ὑπὸ κ. Μικριάνθης Ἡλιοπούλου). — Ἐν εἰκοσάημερον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. Γ'. — Ἡ τέχνη τοῦ τρώγειν (ὑπὸ κ. Ἄννης Ρενιέ Ιατροῦ). — Θέατρον. — Ἀλληλογραφία. Συμβουλαί. Συναγαί. Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Αἱ ΔΗΜΟΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Β.

Ὁ κ. Κ. Μκυρομιχάλης εἶναι Ἕλλην, Πελοποννήσιος, Λάκων. Ὑπὸ τὸν τριπλοῦ, τοῦτον τίτλον, ἐμμένων μετὰ σταθερότητος εἰς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς πατρίδος παραβίασιν δὲ τούτων ἴσως θεωρῶν τὴν ἐπίσημον ἐπέμβασιν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πολιτικὴν, προσέβη εἰς τὴν ἔλδοσιν τῆς ἀπὸ ἐξδομάδος ἡδὴ ἀπασχολούσης ἡμᾶς γνωστῆς ἐγκυκλίου.

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὁ κ. Ὑπουργὸς θὰ εἶχεν ἴσως δικαίον. Ἀναγνωρίζομεν μετ' αὐτοῦ ὅτι ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ πάτρια εἶναι μεγίστη τῶν λαῶν ἀρετὴ, καὶ ὅτι ἡμεῖς ἰδίᾳ οἱ Ἕλληνες, ἀφοῦ τόσα καλὰ ἐκληρονομήσαμεν παρὰ τῶν πατέρων μας, διαπράττομεν ἀληθῆ ἀδικίαν πρὸς ἐκυτοὺς καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, ἐὰν καὶ κατ' ἐλάχιστον παρκαμελήσωμεν τὰς πολυτίμους αὐτὰς κληρονομικὰς παρκαταθήκας.

Ἄλλὰ . . . ὑπάρχει, ὡς βλέπετε, ἐν μέγα ἀλλά, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄλλ' οἱ πατέρες μας, οἱ ἀγωνισθέντες τὸν μέγιστον τῆς πολιτικῆς ὑπάρξέως μας ἀγῶνα, ἀγῶνα ὄχι κομματικόν, ἀγῶνα ὄχι ἐπικρατήσεως προσώπων, ἀγῶνα ὄχι ἰδιοτελεῖ, ἀλλὰ τὸν μέγιστον τῆς ἀναστάσεως καὶ ἐλευθερίας μας ἀγῶνα, ἀπηξιώσαν ἄρα νὰ καταστήσωσι τὴν γυναῖκα κοινωνὸν καὶ σύντροφον καὶ σύμβουλον καὶ συναρωγόν των ἐν αὐτῷ ;

Ἠρνήθησαν οὗτοι εἰς τὰς Σουλιώτιδας τὸ δικαίωμα νὰ ὀπλισθοῦν καὶ τοὺς ἀκολουθήσουν εἰς τὰ ἔρη καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἠρωϊκὸν Σούλι διέτρεχε κίνδυνον ; Ἠρνήθησαν εἰς τὴν Μόσχῳ Τζαβέλα καὶ τὰς τριακοσίας συντρόφους τῆς τὸ δικαίωμα νὰ σώσωσι διὰ τοῦ ἠρωϊσμοῦ των τοὺς πανταχόθεν πολιορκουμένους ἀνδρας καὶ ἀδελφούς των ; Ἠρνήθησαν εἰς τὴν Μπουμπουλίναν τὴν συμμετοχὴν τῆς εἰς τὰς ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας ναυμαχίας ; Ἠρνήθησαν εἰς τὴν Δόμναν Βυσβίζη τὸν πλοῦτον καὶ τὴν προσωπικὴν τῶν πλοίων τῆς διοικήσιν πρὸς περιφρούρησιν τῶν ἐλληνικῶν ἀκτῶν, ὅταν αἱ ὀθωμανικαὶ κανονιοφόροι τὴν ἐχαιρέτιζον μετὰ χαίριοντα ἀπειλητικῶς τῶν πυροβόλων των στόματα ; Ἠρνήθησαν εἰς τὴν Μαντῶ Μκυρογένους τὸν μέγαν πλοῦτόν τῆς καὶ τὴν προσωπικὴν ἔτι συμμετοχὴν τῆς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐν τοῖς στρατοπέδοις πολεμικὰ συμβούλια ; Ἠρνήθησαν, ἵνα ἐν μιᾷ λέξει πάσας τὰς γυναικῆς τοῦ ἀγῶνος περιλάβωμεν, ἠρνήθησαν εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὰ τέκνα των νὰ χύνουν τὸ αἷμά των, ὅπως καὶ αἱ ἴδιαι ἔχονταν τὸ ἰδικόν των ὑπὲρ τοῦ μεγάλου τῆς πατρίδος πολιτικοῦ ἀγῶνος ;

Ἐὰν δὲ εἰς τὸ ἀπάνθρωπον καὶ αἰμακτηρὸν τοῦ πολέμου στάδιον οἱ πατέρες μας ἀπεδέχθησαν τὴν συνδρομὴν καὶ ἐπίσημον ἐπέμβασιν τῆς γυναικὸς, διατί οἱ υἱοὶ των ἀπαξιοῦν νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ δικαίωμα εἰς τὰς θυγατέρας τοιούτων μητέρων, τοῦ νὰ ἐπιστατήσωσι καὶ ἐργασθῶσι καὶ αὐταὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου, τὸ ὅποιον ἤθελον κρίνει καταλληλότερον διὰ τὴν διοικήσιν τῶν μεγάλων αὐτῶν οἴκων μας, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσι Δήμους ;

Μόνον λοιπὸν ἔταν πρόκειται νὰ θυσιαζέται, νὰ διαθέτη τὸν πλοῦτόν τῆς, νὰ χύνη τὸ ἴδιον καὶ τὸ τῶν τέκνων τῆς αἷμα ἢ γυνὴ θὰ γίνεταί δεκτὴ εἰς τὸν ἐπίσημον τῆς πατρίδος ἀγῶνα ; Ὅσακις δὲ καὶ αὐτὴ θελήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ ὀλίγον τὰ συμφέροντα τοῦ οἴκου καὶ τῶν τέκνων τῆς, ὁ ἀνὴρ θὰ ἐξα-

νίσταται και δια μιᾶς ἀθυρίετου και ἀδικαιολογήτου διαταγῆς του θά τῆ ἀφαιρή τὸν λόγον ;

Εἰς τὸν οἶκον σὺ, διότι εἶσαι γυνή. Εἰς τὸν οἶκον σὺ, μετὰ τῶν ἀνηλίκων και τῶν ἀνικάνων και τῶν πολιτικῶν καταδικῶν ! Εἰς τὸν γυναικωνίτην, σὺ, ἵνα μὴ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ σου, ἵνα μὴ τὸ βλέμμα σου βεβηλώσῃ τὰ ἱερὰ τῆς πατρίδος, ἵνα μὴ ἡ χεῖρ σου μίανῃ τὰ χμιάντα και ἄγια και πατριωτικὰ δημιουργήματα ἐμοῦ τοῦ πανσθενοῦς και πανσφόρου ἀνδρός. Εἰς τὸ μαγειρεῖον σὺ, ἡ μόνον εὐγευστα ἐδέσματα και καρυκεύματα τῆς τραπέζης προωρισμένη νὰ πρᾶσκει εὐγεῖαν διὰ τὸν αὐθέντην και κύριόν σου ! Εἰς τὸ ὄψοφυλακτεῖον σὺ, εἰς τὴν ἱματιοθήκην σὺ. Ἴδου ὁ προσορισμός σου. Ἴδου ὅ, τι ἐτάχθης νὰ φρουρήσῃς ἀγρόπῳ. Ἴδου ποῦ καλεῖσαι νὰ ἀποφαινέσαι γνώμην και νὰ δίδῃς ὁδηγίας και συμβουλὰς. Αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν ἡ ἐπίσημος, ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς διακδικητικῶς ἐπιτρέψασθαι πρὸς τὸ θεατῆ- ναι πρᾶστασις : *Κάτω αἱ γυναῖκες, ὀπίσω αἱ γυναῖκες.*

Ἄλλ' ὄπισθεν τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἀνὰ τὰ παρακλήνια, ποῖον περιεργὸν θέαμα. Ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, ἀνεῦ τῆς ἐπισήμου στολῆς τοῦ μέρους, τὸ ὅποσον διακδικητικῶς, με τὴν καθημερινήν και φυσικὴν του μορφήν και ὑπόστασιν ἔρειπε κυριολεκτικῶς πρὸ τῆς γυναικός. Ἴδτε ὅλους τοὺς ὑποψηφίους βουλευτὰς και δημάρχους και δημοτικούς συμβούλους ὀλίγας πρὸ τῶν ἐκλογῶν ἡμέρας. Ἴδτε τοὺς προσλιπαροῦντας τὴν γυναικείαν ὑποστήριξιν και ἀπ' αὐτῆς πολλὰκις ἐξαρτῶντας τὴν ἐπιτυχίαν των Ἀκούσατε τότε τὴν πλάνον γλωσσάν των, ψυχολογήσατε ἐπὶ τῶν μειδιεσχέτων και τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου των. Τότε δὲν εἶμεθα γυναῖκες, ἀλλὰ κυριαί. Τότε δὲν ἡμεῖς ἀδύνατα ὄντα, ἀλλὰ πανσθενεῖς και πανίσχυροι. Τότε τὸ καλὸν τῆς πατρίδος ἐξαρτᾶται παρ' ἡμῶν. Τότε ἡ στοργὴ των μᾶς περιβάλλει και ἡ εὐγνωμοσύνη των θὰ μᾶς ὑψώσῃ βωμόν. Τότε εἶμεθα ἡ μεγάλη ὀπισθοφυλακὴ τῆς πατρίδος, ἣν ὁ θεὸς ἐπεφύλαξεν εἰς τὸν ἀνδρα διὰ τὰς δυσχερεῖς τῆς ζωῆς του στιγμᾶς.

Καὶ ἐρωτῶμεν τὸν κ. ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἰπουργόν. Δύναται νὰ θέσῃ ἐν συνειδήσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους και νὰ μᾶς βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ ἴδιος δὲν διεδραμάτισε κατὰ τὰς πρᾶξιας τῶν ἐκλογῶν τὸ μέρος τοῦτο ἐνώπιον γυναικῶν τῆς ἐκλογέουσης αὐτὸν ἐπαρχίας ; Δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος παντὸς εἴδους γυναικείαν ἐπιτροπὴν πρὸς ἄρχαυ ψήρων ; Δὲν ἠνάγκασεν ἔσως γυναικῶς νὰ παραδοῦν ἐνίστε και αὐτὰ τὰ καθήκοντὰ των πρὸς ἐπιτυχίαν βουλευτικῆς ἡ δημοτικῆς ἐκλογῆς τῆς ἐπαρχίας του ;

Ὅτω δὲ ἐργαζόμενοι οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν δὲν διαφθείρουσιν ἄρα τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῶν γυναικῶν ; Δὲν διδάσκουσιν αὐτὰς ὅτι ὁ πολιτικὸς ἀγὼν εἶναι ἀγὼν ἰδιοτελείας, ἀγὼν προσωπικῶν ἱκανοποιήσεων και φιλοδοξιῶν και συμφερόντων και ὄχι ἀγὼν μέγας και εὐγενῆς ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ τῆς προόδου και τοῦ πολιτισμοῦ και τῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας συμφέροντος ;

Δὲν καταφρίνονται δὲ ἀγνώμονες πρὸς τὴν γυναικῶν ἐκμεταλλεῦόμενοι τὴν ἐπιτροπὴν τῆς, προκειμένου περὶ ἰδιῶν συμφερόντων και ταπεινώνοντας αὐτὴν ὁσάκις ὁ ἐπιδικώμενος σκοπὸς εἶναι γενικώτερος, ὁσάκις ἰδίᾳ ἢ ἐν τῇ πολιτικῷ ἀγῶνι συμμετοχὴ τῆς συνδέεται τὸσον στενῶς μετὰ τῶν συμφερόντων τοῦ οἴκου, οὔ αὕτη προίτταται ;

Ἄλλὰ δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ κρίνωμεν τὰ πολιτικὰ

τῶν ἀνδρῶν τεχνάσματα ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν. Ἀνεζητήσαμεν ἀπλῶς νὰ πεισθῶμεν ἐν σεβασμῶς πρὸς τὰ πάλτρια ἥθη και ἔθιμα προκαλέσας τὴν κατὰ τῶν γυναικῶν ἐγκύκλιον τοῦ κ. Μαυρομιχάλη. Δυστυχῶς ὡς ἐκ τῶν ἄνω ἀπεδείχθη οὔτε τὸ εὐγενές τοῦτο ἐλαττήριον δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν ἀπόφασιν, περὶ ἧς πολλὰ ἔχομεν ἐτι νὰ εἰπώμεν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΑΝΑ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ

Εἶμεθα ἐπὶ τῆς πλεούτης, τῆς κυλινομένης, και στροβιλιζομένης Γῆς τὸ πικύριον πλειόνων τῶν δέκα κινήσεων ἀδικακόπων και ποικίλων. Ἄλλ' εἶμεθα τόσῳ μικροὶ ἐπὶ τῆς σφαιρᾶς τῆς γῆς, και τοσοῦτον ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τοῦ ἐπιλοιποῦ κόσμου, ὥστε τὸ πᾶν φαίνεται ἡμῖν ἀκίνητον και ἀναλλοίωτον.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐκτείνει τὸν πέπλον τῆς, οἱ ἀστέρες ἀναπτύσσονται ἀνὰ τὸ στερέωμα, ὁ Ἐσπερος λαμπυρίζει πρὸς τὴν δύσην, ἡ σελήνη διαχέει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν μυστηριώδη φωτεινὴν δρόσον. Ἄς ἀναχωρήσωμεν : ἄς ἀκολουθήσωμεν ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ δρόμου μᾶς τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός· 75,000 λεύγας ἢ 300,000 χιλιόμετρα θὰ διενύσωμεν κατὰ δευτερόλεπτον.

Κατὰ τὸ δεύτερον δευτερόλεπτον θὰ διέλθωμεν ἐμπροσθεν τοῦ Σιληνιακοῦ κόσμου, ὅστις ἀνοίγει ἐνώπιον ἡμῶν τοὺς χαίονοντας αὐτοῦ κρατῆρας, και ἐξελίσσει τὰς χέρσους και ἀγρίας κοιλάδας του. Ἄλλ' ἄς μὴ σταματήσωμεν. Ὁ ἥλιος ἀαφάνεται και ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ριψώμεν ὕστατον βλέμμα ἐπὶ τῆς πεφωτισμένης Γῆς, μικρῆς κεκλιμένης σφαιρᾶς, ἣτις πίπτει και σμικρύνεται ἀνὰ τὴν ἄπειρον νύκτα.

Ἡ Ἀφροδίτη πλησιάζει. Νέα Γῆ, ἔστη πρὸς τὴν ἰδικήν μας, κατωκνημένη ὑπὸ ὄντων με κινήσεις ταχεῖς και ἐμπαθεῖς. Ἄς μὴ σταματήσωμεν. Διερχόμεθα πλησιέστατα τοῦ Ἥλιου και ἀναγνωρίζομεν τὰς γιγαντιαίας και τρομερὰς ἐκρήξεις του. Ἄλλ' ἄς προχωρῶμεν πάντοτε. Ἴδου ὁ Ἄρης και αἱ μεσόγειοι αὐτοῦ θάλασσα, με τὰς χιλιάς ἐνομιάς του, τοὺς κόλπους του, τὰς ἀκτὰς του, τοὺς μεγάλους ποταμούς του, τὰ κράτη του, τὰς παραδόξους πόλεις του, και τοὺς δραστηρίους και ἐργατικούς πληθυσμούς του.

Ὁ Χρόνος ἐπέιγει, και οὐδαμοῦ σταθεμῶμεν. Ὁ Ζεὺς, ἀπειρος κολοσσὸς πλησιάζει. Χιλιάς φορὰς ἐὰν ἡ Γῆ ἦτο μεγαλειότερα δὲν θὰ ἐξισούτο πρὸς αὐτόν. Ὅποια ταχύτης εἰς τὰς ἡμέρας του ! Ὅποιοι ἰσχυροὶ εἰς τὰς ἐπιφανείας του ! Ὅποια τρικυμίαι, ὅποια ἠφάνισται, ὅποια θύελλα ὑπὸ τὴν ἀχανῆ ἀτμόσφαιραν αὐτοῦ ! Πόσον παραδόξου ζῶμα, ὑπὸ τὰ ὕδατὰ του ! Ἄλλ' ἡ ἀνηλικιωμένη δὲν ἐπιφάνεται ἔτι. Ἄς ἐξακολου- τοῦ ! Ἄλλ' ἡ ἀνηλικιωμένη δὲν ἐπιφάνεται ἔτι. Ἄς ἐξακολου- θῶμεν πάντοτε ἰπτάμενοι. Ὁ κόσμος οὔτος, ὁ τὸσον ταχύς, ὡς ὁ Ζεὺς, ὁ πλαισιούμενος ὑπὸ παραδόξου αἴγλης, ἄπειρον σύστημα ἐκ στροβιλιζομένων κρίκων, εἶνε ὁ φανταστικὸς πλανήτης, ὁ Κρόνος, περίξ τοῦ οὐρανοῦ τρέχουσιν ὀκτὼ κόσμοι ὑπὸ ποικίλας φάσεις. Φανταστικῶς ἐπίσης φαίνονται ἡμῖν τὰ κατοικοῦντα αὐτὸν ὄντα.

Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν οὐρανίαν ἡμῶν πτῆσιν. Ὁ Οὐρανός, ὁ Ποσειδών, εἶνε οἱ τελευταῖοι γνωστοὶ κόσμοι, οὓς συναντῶμεν κατὰ τὴν διάβασιν ἡμῶν. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε ἡθὴ πλῆρον τοῦ ἐνὸς δισεκατομμυρίου λευγῶν μακρῶν

τῆς Γῆς, πρὸ πολλοῦ ἐξαρχνισθείσης ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν.

Ἄλλ' ἄς ἰπτάμεθα πάντοτε.

Ὁχιός, λυτίκομος, βραδύς, ὀλισθαίνει πρὸ ἡμῶν ὁ ἐκ τοῦ ἀφῆλιου ἀποπλανηθεὶς πλανήτης ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, ἀλλὰ δικαίωμα πάντοτε τὸν Ἥλιον, ὡς παμμεγέθη ἀστέρη, λάμποντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Οὐρανοῦ πληθυσμοῦ. Σταθερὰ τετράωρος πτῆσις, 75,000 λευγῶν κατὰ δευτερόλεπτον, ἤρκεσεν ἵνα μεταφέρῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπόστασιν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἄλλὰ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἡθὴ ἰπτάμεθα διὰ μέσου κομητικῶν ἀμφελίων, και ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, ἐξηκολουθῶμεν διερχόμενοι τὰς ἐρήμους ὑπὸ τῶν ὁποίων ἡ ἥλιακή οἰκογένεια περικυκλοῦται, μὴ συναντῶντες εἰμὴ τοὺς κομηίτας, οἵτινες ταξιδεύουσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς συστήματος εἰς τὸ ἄλλο, τοὺς διὰ τῶν ἀστέρων, τοὺς ἀερολίθους, λείψανα καταστραφέντων κόσμων και διαγραφέντα ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς.

ἰπτάμεθα, ἰπτάμεθα ἔτι, ἐπὶ τρία ἔτη, ἐπὶ εἴς μῆνας, πρὶν ἢ φθάσωμεν τὸν πλησιέστερον ἥλιον, κάμινον μεγεθυομένην, διπλοῦν ἥλιον, ἐρρυθμῶς περιφερόμενον και διαχέοντα περὶ αὐτὸν ἀνὰ τὸ ἄπειρον φῶς και θερμότητα ἐντονωτέρην ἐκείνης τοῦ ἰδίου ἡμῶν Ἥλιου. Ἄλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν ἐπὶ δέκα ἔτη, εἴκοσιν ἔτη, χίλια ἔτη, τὸ αὐτὸ ταξιδίδιον, μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος τῶν 75,000 λευγῶν κατὰ δευτερόλεπτον. Ναι, ἐπὶ χίλια ἔτη, ἀνεῦ ἡσυχίας και ἀνακλύσεως, ἄς διέλθωμεν, και ἐξετάσωμεν τοὺς πικρὰς μεγέθους νέους τούτους ἥλιους, ἐστίας γονίμους και ἰσχυρὰς, τοὺς ἀστέρας τῶν ὁποίων τὸ φῶς ἀπνοοδολεῖ και πάλτεται, τὰς ἀκαρπίστους αὐτὰς οἰκογενεῖας τῶν πλανητῶν, ποικίλας και πολυπληθεῖς, τὰς μακρῶν γῶν, κατωκνημένους ὑπὸ ὄντων ἀγνώστων, πικρῶν στήματων, και πύξης φύσεως, τοὺς δορυφόρους τούτους ὑπὸ πικρῶν φάσεων, και ὅλας τὰς τῆς οὐρανίας και ἀπροσδοκήτους τοπογραφίας. Ἄς ἐξετάσωμεν τὰ ἀστερόεντα ταῦτα κράτη, χειρὸς ἡμῶν τὰς ἐργατικὰς αὐτῶν, τὴν ἱστορίαν των, μαντεύσωμεν τὰ ἔθιμά των, τὰ πάλια των, τὰς ἰδέας των ἄλλα, μὴ σταματῶμεν.

Ἴδου ἔτερα χίλια ἔτη, ἔτινα προοσιάζονται ἡμῖν, πρὸς ἐξακολουθήσασιν τοῦ ταξιδιδίου μᾶς, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν. Ἄς δεχθῶμεν αὐτὰ, ἀπασχολήσωμεν αὐτὰ, και διέλθωμεν ἄπικτας τοὺς ἥλικούς αὐτοὺς σωρούς, τὰ μεμακρυσμένα ταῦτα σὺμπικτα, τὰς ἀκτινοβολήσας ταύτας ὀμίχλας, τὸν Γαλαξίαν τοῦτον ὅστις διασχίζεται εἰς τεμάχια, τὰς παμμεγέθεις ταύτας γενέσεις, αἵτινες διαδέχονται ἀλλήλας, διὰ μέσου τοῦ πάντοτε χαίνοντος ἀπείρου.

Μὴ ἐκπλησώμεθα ἐὰν οἱ ἥλιοι, οἵτινες πλησιάζουσιν, ἢ οἱ μεμακρυσμένοι ἀστέρες, διαχέουσι πρὸ ἡμῶν δάκρυα πυρός, πίπτοντα ἐντὸς τοῦ αἰώνιου βράχθρου. Ἄς περυσθῶμεν εἰς τὴν κατακρήνησιν τῶν σφαιρῶν, εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ετοιμορρόπων χωρῶν, εἰς τὴν γέννησιν νέων κόσμων και ἀκολουθήσωμεν τὴν πτῶσιν τῶν συστημάτων πρὸς τοὺς καλοῦντας αὐτὰ ἀστερισμούς· ἀλλὰ μὴ σταματήσωμεν. Ἀκόμη χίλια ἔτη, ἀκόμη δέκα χιλιᾶδας ἔτη, ἀκόμη ἐκατὸν χιλιᾶδας ἔτη τοιαύτης πτῆσεως, ἀνεῦ διακοπῆς, ἀνεῦ ἰλιγγίου, πάντοτε εὐθεῖαν γραμμῆς, μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, τῶν 75,000 λευγῶν κατὰ δευτερόλεπτον. Ἄς φαντασθῶμεν ὅτι ἐταξιδεύομεν οὕτω ἐπὶ ἐν ἐκατομμύριον ἔτη, ἐν ἐκατομμύριον αἰώνας.

Εἶμεθα ἄρα εἰς τὰ ὅρια τοῦ ὄρατοῦ σὺμπικτος ; Ἴδου με-

λαναὶ ἐκτάσεις, ἄς ὀφείλομεν νὰ διέλθωμεν. Ἄλλ' ἐκεὶ κάτω, νέα ἄστρα ἀνάπτουσι εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ ὀρμήσωμεν πρὸς αὐτὰ, και φθάσωμεν αὐτὰ.

Νέον ἐκατομμύριον ἐτῶν, νέαι ἀνακαλύψεις, νέαι κατὰστροφι λαμπρότητες, νέα σὺμπικτα, νέοι κόσμοι, νέαι χῶραι, νέαι ἀνθρωπότητες. Λοιπὸν, οὐδέποτε θὰ ὑπάρξῃ τέλος ; Οὐδέποτε κλειστὸς ὄρίζων ; οὐδέποτε θόλος ; Οὐδέποτε σταματῆ ἡμᾶς οὐρανός ; Ἄλλὰ πάντοτε τὸ διάστημα ! Πάντοτε τὸ κενόν ! Ποῦ λοιπὸν εἴμεθα ; Ὅποσον δρόμον διηγύσαμεν ;

Ἐφθάσαμεν . . . ποῦ ; εἰς τὸ προαίμιον τοῦ ἀπείρου ! . . . Πράγματι ὅμως οὐδὲ ἐν βῆμα ἐπροχωρήσαμεν ! Εἶμεθα πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ! Τὸ κέντρον εἶνε πανταχοῦ, ἡ περιφέρεια οὐδαμοῦ . . . Ναι, ἴδου, πρὸ ἡμῶν τὸ Ἄπειρον, οὐ- ρινοῦ ἢ μελέτη δὲν ἤρξατο ἔτι. Οὐδὲν εἶδομεν ἐκ τῆς οὐρανίας δημιουργίας, οὐδὲν, ἢ σχεδὸν οὐδὲν· ἀλλὰ θὰ ζήσωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἵνα ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξιδίδιον τοῦτο, πάντοτε ἐν εὐθείᾳ γραμμῆς, ἐν οἰκιδήτοτε διευθύνσει ;

Ὅπισθοχωροῦμεν ἐκ φρίκης, πίπτομεν ἐξηφανισμένοι, ἀνίκωναι νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀνωφελεῖς στάδιον . . . Καὶ δυνατόν νὰ πέσωμεν, νὰ πέσωμεν κατ' εὐθεῖαν, εἰς τὸ χαῖνον βράχθρον, νὰ πίπτομεν πάντοτε, κατ' ὄλην τὴν αἰωνιότητα, και ποτὲ, ποτὲ νὰ μὴ καταφθάσωμεν τὸ βάθος, ὅπως και οὐδὲν ἐπιφανῆσαμεν τοῦ πάντοτε ἀνοικοῦ ὀρίζοντος. Οὔτε Οὐρανός, οὔτε Ἄδης· οὔτε Ἀνατολὴ, οὔτε Δύσις· οὔτε κάτω, οὔτε ἐπάνω· οὔτε ἀριστερά, οὔτε δεξιά.

Ἄρ' οἰουδήποτε σημείου και ἂν θεωρήσωμεν τὸ Σὺμπικ, εἶνε ἀχανές, ἀτελεύτητον, κατ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις.

Εἰς τὸ ἄπειρον τοῦτο, οἱ ἥλιακοὶ και κομητικοὶ σὺμπικτοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ δι' ἡμῶν ὄρατόν σὺμπικ, δὲν σχηματίζουσιν εἰμὴ μίαν νῆσον τοῦ μεγάλου ἀρχιπελάγους, και εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς διαρκείας, ἡ ζωὴ τῆς τὸσον ὑπερψηφίου ἡμετέρας ἀνθρωπότητος, ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ πλανήτου ἡμῶν, δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ ὄνειρον μιᾶς στιγμῆς.

(Ἐκ τῶν τοῦ Camille Flammarion).

Ἐιέννη Δρίστα

Η ΝΥΧΤΑ

Ἐσήμερι μεσάνυχτα κοιμάται ὅλη ἡ χώρα παραδομένη στὴ γλυκεῖα τοῦ ἕπρου ἀγκαλιὰ καὶ μοναχὴ τὸ κράτος της περιδοεῖ τώρα Ἡ Νύχτα με τὰ ξεπέλεγα τὰ μαυρὰ της μαλλιά.

Βασίλισσα στὴν ὄμορφα, βασίλισσα στὴ χάρι τὸ τόσο μεγαλεῖο της σηρίζει στὴ σιγῆ. Ἐχει τ' ἀστέρα φορεσιὰ καὶ στέμμα τὸ φεγγάρι, Παλάτι της τὸν οὐρανὸ καὶ θρόνο της τὴ γῆ.

Ἀληθινὴ βασίλισσα γεμάτη περιεργα Ἄμλλητη καὶ σοβαρὴ ἀνοίγει τὰ στεφὰ Κ' ἐνῶ με πέπλο σκοτεινὸ σκεπάζει τὰ οὐράρια Χαρίζει τὴν ἀνάπανσι στὴ λύπη, στὴ χαρὰ

Σε κάθε στέγη σπλαγχχνικὸ τὸ χέρι της ἀπλώνει Καὶ σβύνει τὸ παράπονο της γλήρας, τ' ὄργαρον, Στεργώνει δάκρυα πικρά, κάθε πληγὴ πονώρει Καὶ φέρνει λήθη μὰ στιγμὴ στὰ βάσανα τοῦ ροῦ.

Δύναμι δίνει στο γτωχό, στον ελμο εργάτη,
Στη μάττα που με ιδρωτα τρέφει μικρά παιδιά,
Στέλνει πατρίδα ποθεινή στον ξένο, στο διαβάτη
'Ελπίδα και παρηγοριά στού σκλάβου την καρδιά.

Στέλνει όνειρατα χρυσά σε κόρη απελπισμένη
'Αποκοιμίζει τα πουλιά, τα δένδρα, τα θειρά,
Και μόνο την ανάπαυη άργιέται, πικραμένη,
Σ αυτόν που κλεί στα στήθα του συνείδησι βαρειά.

Εξ 'Αγυιάς Κρυσταλλία Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου

ΕΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩ

Εν εκ των βαγονίων ητο πληρες εκ γνωστων προσώπων
μετα την αναχώρησι του σιδηροδρόμου από τας Κάννας·
πάντες συνωμίλου. "Οτε δέ διήρχοντο την Τρασκόν, κχποιος
είπεν : 'Εδω φανεύον τούς ανθρώπους. Καί άμέσως ήρχι-
σαν να όμιλουν περι του μυστηριώδους και άσυλληπτου δολο-
φόνου, όστις πρό διετίας, από καιρού εις καιρόν, θυσιάζει την
ζωην ενός ταξειδιώτου. 'Ο εις εξέφραζε τας ύπονοις του, ό
άλλος έδιδε την γνώμην του και αί γυναίκες παρετήρουν μετά
τρόμου ότι επήρχετο ήδη ή νύξ, φοβούμενχι μήπως άναφραή
καμμία άνδρική κεφαλή επί της θυρίδος της άμάξης.

Τότε οι άνδρες ήρχισαν να διηγώνται φρικώδεις ιστορίας
κακων συναντήσεων, μετά τρελλων, μετ' ανθρώπων ύπόπτων,
και έκαστος ανέφερε τό ανέκδοτόν του, και ό καθεις εξ αυ-
των είχε καταβάλει κακοποιόν τινα εις παραδόξους περιπτώ-
σεις, μετά θάρρους θαυμαστού και σπανίας ευφυίας. Είς ια-
τρός όστις πάντοτε τον χειμώνα διήρχετο εις την Μεσημβρι-
νήν Γαλλίαν, διηγήθη τότε τό εξής συμβάν :

— 'Εγώ, ήρχισε δέν έλαβον ποτέ την ευκαιρίαν να δοκι-
μάσω τό θάρρος μου εις τοιούτου είδους ύποθέσεις, άλλ' έγνω-
ρισα γυναίκα, ήν είχαν κατόπιν πελάτιδα, εις ήν συνέβη τό
παραδοξότερον πρβγμα του κόσμου, τό μάλλον μυστηριώδες
και συγκινητικόν.

Ητο Ρωσσία, ή κόμησσα Μαρία Βορανώφ, ευγενούς οικο-
γενείας και τελείας καλλονής. "Επασχεν υπό στυθιοκώ νοσή-
ματος και ό ιατρός της προσεπάθει να την πείση να κατοι-
κήση εις την Νότιον Γαλλίαν, άλλ' αύτη επέμενε πεισματω-
δώς να παραμένη εις Πετρούπολιν. Τέλος, κατά τό πρκελθόν
φθινόπωρον, κρίνων αύτην κινδυνεύουσαν, προειδοποίησε τίν
σύζυγόν της, όστις τή επέβλεπε να αναχωρήτη διχ την Μεν-
τώνην.

Εισήλθε μόνη εις τό βγαγόνιον, ένφ οι ύπηρεται αύτης κα-
τέλαβον άλλο δικμερίσμα του σιδηροδρόμου και πκρέμενε
παρά την θυρίδα θεηλιμμένη και βλέπουσα παρελάνοντα πρό
αύτης τά χωρία και τας έξοχάς έσκεπτετο την μόνωσιν της,
την έγκατάλειψιν της έν τφ βίω, άνευ τέκνων, άνευ συγγενων,
μετά μόνου του συζύγου της, όστινος ό έρωσ πρό πολλου είχε
σβεσθη και όστις την έρριπτε τόνον άπόνως εις τό άκρον του
κόσμου χωρίς καν να την συνοδεύση, όπως στέλλουν εις τό
νοσοκομείον άσθενούντα ύπηρετην.

Είς έκαστον σταθμόν ό θερπών αύτης 'Ιβάν ήρχετο να
λάβη τας διαταγάς της κυρίας του. 'Ο γηραιός ούτος ύπρε-
της ήτο τυρλω; άφωτισμένος; προς αύτην και έτοιμος να έκ-

πληρώση και την παραδοξότεραν διαταγήν της. 'Η νύξ επήλ-
θεν, ό συρμός έπροχώρει όλοταχώς και ή Μαρία ήδυνάτει να
κοιμηθη ως εκ της νευρικής ταραχής εις ήν διετέλει. Αίφνης
τή επήλθεν ή ιδέα να μετρήση τά χρήματα, τά όποια τή ένε-
χείρισεν ό σύζυγός της κατά την τελευταίαν στιγμήν του χω-
ρισμού των, εις χρυσόν της Γαλλίας. "Ηνοιξε λοιπόν τον μι-
κρόν ταξειδιωτικόν σάκκον της και έχυσεν επί των γονάτων
της τό λαμπυρίζον κνμα του πανισχύρου μετάλλου.

'Αλλά κατά την στιγμήν εκείνην ψυχρά πνοή άνέμου έρρι-
πισε τό πρόσωπόν της. "Εκπληκτος άνήγειρε την κεφαλήν. 'Η
θυρίς είχαν ανοιχθη, και ή κόμησσα Μαρία έκφρων έρριψεν ά-
ποτόμως έν σάλιον επί των χρημάτων της και άνέμεινε.
Δευτερόλεπτά τινα πκρήλθον, κχθ' ό άνήρ τις εισήλθεν, ά-
σκεπής, άσθμαίνων, με πληγωμένη την χείρα, και με ένδύ-
ματτα έσπερίδος. Κλείσας την θυρίαν, έκάθισε, προσέβλεψε την
γείτονά του διχ σπινθηροβολούντων όφθαλμων, και έτύλιξε διχ
μακδηλίον τον κερπόν της χειρός του, εξ ου έρρεεν αίμα.

'Η νεκρά γυνή ήσθάνετο έκυτην λιπόψυχον εκ φόβου. 'Ο
άνήρ εκείνος βεβαίως την είδε μετρούσαν τά χρήματά της και
εισήλθεν εις τό δικμερίσμα της διχ να τά κλέψη και την φο-
νεύση. Καί εξηκολούθει παρατηρών αύτην άσκαρδαμυκτί, με
πρόσωπον σπασμωδικώς συνεσταλλέμενον, και έτοιμος να όρμήση
επ' αύτης βεβαίως.

'Αλλ' αίφνης, τή είπεν αποτόμως : Κυρία, μη φοβεΐσθε.

'Εκείνη ουδέν απεκρίθη, άνίκανος να ανοίξη τό στόμα, αι-
σθανομένη την κερδίαν της σφοδρως πκλλομένη και τά ότρά
της βομβούντα εκ φόβου. Αύτός επανέλαθε : Κυρία, δέν είμαι
κακούργος.

Και εκείνη εξηκολούθει σιωπώσα, άλλ' εις αποτόμόν τινα
κίνησιν της, τά γόνατά της συνεσπίγχθησαν και ό χρυσός της
έρρευσε κατά γής, ως τό ύδωρ βέει από της ύδρορροής.

'Ο άνήρ, κατάπληκτος, πκρετήρει τό μεταλλικόν αυτό ρυ-
άμιον και έκυψεν ίνα τό συνάξη, ένφ εκείνη περίτρομος, ή-
γέρθη, και βίπτουσα χαμηλά έπκασαν την περιουσίαν της, ώρ-
μησε προς την θυρίδα έτοιμή να βίβθη επί της όδου.

'Ο ξένος, μαντεύσας τον σκοπόν της, ώρμησεν επίσης, την
ήρκατεν από των βραχιόνων, την ήνάγκασε να καθίση, και
συγκρατών αύτην από του κερπού των χειρών—'Ακούσατέ
μου, κυρία, προσέθηκε· δέν είμαι κακούργος, και άπόδειξις
τούτου είναι, ότι θα συνάξω άμέσως όλον αυτό τό χρήμα,
και θα σας τό αποδώσω. 'Αλλ' είμαι άνθρωπος χαμένος, άν-
θρωπος νεκρός, εάν δέν με βοηθήσητε να διέλθω τά σύνορα.
Δέν δύναμαι να σας είπω πλειότερα. 'Εντός μιξς ώρας θα εί-
μεθα εις τον τελευταίον ρωσσικόν σταθμόν· έντός μιξς ώρας
και είκοσι λεπτων θα διέλθωμεν τά όρια της Αυτοκρατορίας.
'Εάν δέν με συνδράμητε, είμαι χαμένος. Καί έν τούτοις, κυρία,
ούτε έφόνευσα, ούτε έκλεψα, ούτε άλλο τι έπραξα άντιβαΐνον
πρός την τιμήν. Αυτό σας τό όρκίζομαι. 'Αδυνατώ να σας είπω
περισσότερα.

Και γονυπετών, έσύναξε τον χρυσόν, κύπτων κάτωθεν των
θρανίων, ίνα εύρη τά μακράν κυλισθέντα νομίσματα. Καί όταν
αύθις έγέμισε τον μικρόν εκείνον σάκκον, τον απέδωκεν εις
την γείτονά του, χωρίς να προσθήση λέξιν και επανήλθεν εις
την θέσιν του παρχ τό άλλο άκρον του βγαγόνιου.

Δέν έκινούντο ούτε ό εις, ούτε ό άλλος. 'Εκείνη, άκίνητος

και άφωνος άκόμη, λιποψυχούτα εκ φόβου, άλλά βαθμηδόν
κατευναζόμενη. Αύτός άκίνητος, ευθυτενης, τους όφθαλμούς
έχων προσηλωμένους άπέναντι αυτού, ώχρός ως νεκρός. 'Ε-
φαινετο άνήρ τριακοντούτης περιπού, ώραιότατος, και με ευ-
γενές έξωτερικόν.

'Από καιρού εις καιρόν ή κόμησσα, αποτόμως φέρουσα προς
αυτόν τό βλέμμα, απέστρεψε ταχώς τους όφθαλμούς.

'Η άμαξοστοιχία έπροχώρει έν τφ σκοτει, έκπέμπουσα τας
σπαρκατικας εκείνας προσκλήσεις της, άλλοτε βραδύνουσα
την πορείαν της, άλλοτε δέ βαινούσα όλοταχώς· άλλ' αίφνης
άφου έσύριζεν επκνελημμένως και έστη.

'Ο 'Ιβάν επάνη εις την θυρίδα ίνα λάβη τας διαταγάς της.

'Η κόμησσα Μαρία, με τρέμουσαν φωνήν, άφου προσέβλεψε
μίαν έτι φοράν τον παρδόξον σύντροφόν της, είπεν αποτόμως
εις τον ύπηρετην : 'Ιβάν, θα επιστρέψης πλησίον του κόμητος,
δέν σε έχω πλέον ανάγκην.

'Ο ύπηρετης, κατάπληκτος, ήνοιξεν ύπερμέτρως τους όφθαλ-
μούς, και έψιθύρισεν :

— 'Αλλά . . . . δέσποινα . . . .

Αύτη επανέλαθεν. "Οχι, δέν θα έλθης μαζί μου, ήλλαξ
γνώμην· θέλω να μείνης εις Ρωσσίαν, και ιδού χρήματα, λά-
βε, διχ να επιστρέψης. Προηγουμένως, δός μοι τον σκοφόν
σου, και τον μακδύαν σου.

'Ο γηραιός ύπηρετης, πεφοβισμένος, απεκαλύφθη, και έ-
τεινε προς την κόμησιν τά ζητηθέντα ένδύματα, άφωνος,
συνειθισμένος εις τας αίφνιδίως θελήσεις και τας άμετακλή-
τους ιδιοτροπίας των δεσποτών. Καί απεμακρύνθη περιδάκρυς.

'Η άμαξοστοιχία εξεκίνησε. βαινούσα προς τά σύνορα. Τότε
ή κόμησσα Μαρία είπεν εις τον γείτονά της : Τά ένδύματα
ταύτα σας άνήκουσι, κύριε. Εΐσθε τώρα 'Ιβάν ό ύπηρετης μου.
Μίαν μόνην συμφωνίαν κάμνω μεθ' ύμων ως άντάλλαγμα της
πράξεώς μου, ότι δέν θα μου όμιλήσετε ποτέ, ότι δέν θα μου
άπευθύνετε ποτέ ουδεμίαν λέξιν, ούτε διχ να μ' ευχαριστή-
σητε, ούτε δι' άλλην τινα αίτίαν.

'Ο άγνωστος προσέκλινεν άφωνος.

Μετ' όλίγον έσταμάτησαν εκ νέου, και ύπάλληλοι έν στολή
επεσκέφθησαν τον συρμόν. 'Η κόμησσα έτεινε προς αυτούς τά
έγγραφα της, και δεικνύουσα τον εις τό βάθος του βγαγόνιου
καθήμενον άνθρωπον. Εΐναι ό ύπηρετης μου 'Ιβάν, προσέθηκε,
και ιδού τό διαβατήριόν του.

Και εξεκίνησαν. Καθ' όλην την νύκτα έμειναν άντιμέ-
τωποι και σιωπώντες άμφοτέροι.

Την πρωΐαν, ένφ έσταμάτων εις σταθμόν τινα γερμανικόν,
ό άγνωστος κατήλθε, και σταθείς πρό της θυρίδος. Σύγγνωτέ
μοι, κυρία, είπεν, ότι παραβιάω την ύπόσχεσιν μου, άλλά
σας έπτήρησα του ύπηρετού σας· φυσικόν είναι και δίκαιον να
τον άντικαταστήσω. "Εχετε διαταγήν τινα ;

Και εκείνη ψυχρως είπε : Κκλέσατε την θαλαμηπόλου μου.
Μετέβη, και κατόπιν εξηφανίσθη.

"Οταν δέ αύτη κατήλθεν εις τό έστικτόριον, παρετήρησεν
αυτόν μακρόθεν, ότι την έβλεπε,

Την επάυριον εφθασαν εις Μεντώνην.

II

'Ο ιατρός έσίγησε προς στιγμή και έπειτα εξηκολούθησεν :

— 'Ημέραν τινα, ένφ έδεχόμην τους πελάτας μου, είδον να

εισέλθη ύψηλός τις άνήρ, όστις μοι είπεν. 'Ιατρέ, έρχομαι να
ζητήσω παρ' ύμων ειδήσεις περι της κυρίας Μαρίας Βορανώφ.
Είμι φίλος του συζύγου της, άλλ' εκείνη δέν με γνωρίζει.

— Διατρέχει κίνδυνον, απήντησα, και δέν θα προφθάση
να επιστρέψη εις Ρωσσίαν.

'Ο άνήρ εκείνος αποτόμως ήρχισε να κλαίη μετά λυγμων,
και έγερθείς εξήλθε κλονούμενος ως μέθυσος.

Την αύτην έσπεραν ειδοποίησα την κόμησιν ότι ξένος τις
ήλθε παρ' έμοι ζητών πληροφορίας περι της υγείας της. 'Ε-
φάνη συγκινηθείσα και μοι έδιηγήθη την ιστορίαν, ήν σας εί-
πον, προσθέσασα·— 'Ο άνθρωπος αυτός, τον όποτον ουδόλω;
γνωρίζω, με ακολουθεΐ τώρα ως σκιά μου· τον συναντώ όσα-
κις εξέλθω· με πκρκτηρεί διχ παραδόξου τρόπου, άλλ' ου-
δέποτε μοι όμιλεί.

'Εσκέφθη όλίγον, και προσέθηκεν :

— 'Ιδού, στοιχηματίζω ότι εύρίσκειται υπό τά παράθυρά μου.

Και άφεΐσα τό άνάκλιτρον, έφ' ου ήτο εξηπλωμένη, παρε-
μέρισε τά παραπετάσματα, και μοι έδειξε πράγματι τον άν-
δρα, όστις μ' επεσκέφθη καθήμενον επί θρανίου της όδου, με
τους όφθαλμούς προσηλωμένους επί των παραθύρων του με-
γάρου. Μξς είδε, και έγερθείς απεμακρύνθη, χωρίς να στρέψη
την κεφαλήν.

"Εκτοτε παρηκολούθησα λίαν παραδόξον και όδυνηρόν συμ-
βάν της άφώνου στοργής των δύο αυτών όντων, ετινα δέν
έγνωρίζοντο.

Ούτος την ήγάπα μετ' άφοσιώσεως ζήφου σωθέντος, και ευ-
γνώμονος μέχρι θανάτου. "Ηρχετο καθ' εκάστην, και μοι έλε-
γε : Πώς πηγαίνει ; έννοήσας ότι τον είχαν μκντεύσει. Καί
έκλαιε πικρως όσάκις την έβλεπε διερχομένην ώχροτέραν και
άσθενεστέραν ή την προτερσίαν.

'Εκείνη μοι έλεγε : "Απαξ μόνον όμίλησα εις τον παραδό-
ξον αυτόν άνθρωπον, και μοι φαίνεται ως να τον γνωρίζω πρό
εικοσαετίας.

"Οταν δέ καθ' όδον συνηντώντο, τφ απέδιδε τον "Χαιρετι-
σμόν του με μειδίμα χαρίεν και σοβρόν. "Εβλεπον την
ευτυχίαν ήν ήσθάνετο, άγαπωμένη τοιουτοτρόπως, αύτη ή τό-
σον έγκαταλειμμένη και γνωρίζουσα ότι διέτρεχε κίνδυνον
θανάτου. 'Εντούτοις, πιστή εις τό εξημμένον πείσμα της, ά-
πεποιείτο απελπιστικώς να τον δεχθη, και ήρνεΐτο να τφ έ-
μιλήτη, και να μάθη τό όνομά του, λέγουσα άδικακόπως "Οχι,
όχι ή προσέγγισις θα μοι εξαλείψη την παραδόξον αύτην φι-
λίαν. Πρέπει να διατελώμεν ξένοι ό εις προς τον άλλον.

'Ως προς αυτόν, ώμοιάζε βεβαίως προς τον Δόν Κιχώτον,
διότι ουδεμίαν προσπάθειαν κατέβαλλεν, ίνα την πλησιάση,
θέλων να τηρήση μέχρι τέλους την δοθείσαν ύπόσχεσιν, του
να μη τή όμιλήση ποτέ.

Συνεχώς κατά τας μακράς της εξασθενήσεως ώρας ήγεί-
ρετο και ήμihόνηγε τό παραπέτασμα διχ να ίδη εάν ήτο εκεί,
και όταν τον έβλεπε πάντοτε άκίνητον επί του θρανίου, έπα-
νήρχετο και κατεκλίετο μειδιώσα.

Πρωΐαν τινα απέθανε περι την δεκάτην. 'Ενώ δέ εξηρχό-
μην του μεγάρου, ήλθε προς έμέ, έξω φρενων, διότι έγνώριζεν
ήδη τό μοιραϊόν τέλος.

— 'Επεθύμουν να την ιδω επί έν δευτερόλεπτον, και ενώ-
πιόν σας, μοι είπεν.

"Ελαβον τον βραχιονά του, και εισήλθον μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

"Οταν ἔρθασε πλησίον τῆς νεκρικῆς κλίνης, ἤρπασε τὴν χειρὰ της, ἐναπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς ἀτελεύτητον φίλημα, και ἀνεχώρησεν ὡς παράφρων.

"Ο ἰατρός ἐκ νέου ἐσιώπησε, και ἐπνεέλαθε μετὰ μικρόν· Ἰδὼν βεβαιῶς τὸ παραδοξότερον συμβάν ἐν σιδηροδρόμῳ τὸ ὅποιον γνωρίζω, προσθέτω δὲ ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι γελοιωδῶς ἀνόητοι εἰς πλείστας περιστάσεις.

Και γυνὴ τις ἐκ τῶν περισταμένων ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως: Τὰ δύο αὐτὰ ὄντα ὑπῆρξαν πολὺ ὀλιγότερον ἄφρονα πρὸ ὅσον φαντάζεσθε. Ἦσαν . . . ἦσαν . . . Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀμιλήσῃ, διότι τὰ δάκρυα ἐπνιγον τὴν φωνὴν της.

Και ἐπειδὴ ἠλλοχῆν θέμα συνμιμῆας διὰ νὰ τὴν κατευνάσσωσι, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθουν τί ἤθελε νὰ εἵπῃ.

Ἐκ τῶν τοῦ Guy De Maupassant.

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΘΜΕΡΟΝ ΕΝ ΤΩ ΑΡΣΑΚΕΙΩ,

Γ'.

Τέσσαρες ὄρακι μόνις ἔχουν παρελθῆ, ἀφ' ἧς ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά μου ὡς μέλους τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, και ἤρχισα ἤδη νὰ ἀνιῶ και νὰ χασιμῶμαι. Ἡ ἰδέα ἦτι ἐπὶ δέκα πέντε ἴσας ἡμέρας θὰ εἶμαι κλεισμένη ἐδῶ ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ἀσφυκτικῆς και ἐκνευριστικῆς αὐτῆς ἀτμοσφαιρας με ἀπελπίζει. Τὸ ὄνειρον λοιπὸν ὄλου τοῦ ἔτους, ἡ προσδοκία τοῦ μηγνός τῶν διακοπῶν, ἡ ἀνὰ τόπους ἀγνώστους ὡς πάντοτε μηνιαία περιπλάνησίς μου, αἱ νέαι ψυχαραγωγικαὶ ἐντυπώσεις, ἡ ἡσυχία τοῦ νοῦ, ὁ πτερυγισμός τῆς καρδίας ἐκ νέων συγκινήσεων και ἀπολαύσεων, αἱ ἀτελείωτοι ὄρακι ῥέμβης και ἐκστάσεως πρὸ ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς τοπίου, τῆς ἀγνώστου, με πλείσιον τὸ ἀπέραντον κυκνοῦν τοῦ οὐρανοῦ και τῆς θαλάσσης, ὅλα αὐτὰ θὰ ἀντικατασταθῶσιν ἐφέτος ἀπὸ τοὺς τοίχους και τὴν στέγην αὐτοῦ τοῦ δικαμερισματοῦ, ἀπὸ τὰ βεβιασμένα μειδιάματα ἀνθρώπων ἀγνώστων, ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς τοῦ κ. Κωνσταντινίδου, ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα τινων συμβούλων τοῦ Ἀρσακειοῦ, ἀπὸ τὸν ἀνιλεῖ διμελισμὸν τοῦ ἀτυχῶς Ξενοφώντος και τῶν ἄλλων ὀμοιοπαθῶν του συγγραφέων, ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικὴν ἐπανάληψιν γραμματικῶν και συντακτικῶν κανόνων και ἀπὸ ὅλας μαζῆ τὰς διδασκαλικῆς ἀνικρότητας;

Μὲ τοιαύτας μελαγχολικὰς σκέψεις ἐξέρχομαι τοῦ Ἀρσακειοῦ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς πρωινῆς δοκιμασίας. Πρὸ τῆς θύρας πολιορκουμαι ὑπὸ δεκάδος πατέρων, μητέρων και ἀδελφῶν. "Ολοι και ὄλοι ἔχουν και ἀνὰ μίαν συστατικὴν ἐπιστολήν ἀνα χειρὰς. Ἐπιστολάς δυναμένων και ἰσχυρῶν, ἐπιστολάς φίλων ἢ συναδέλφων ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ και φιλολογίᾳ, ἐπιστολάς γνωστῶν πολιτευομένων, ἐπιστολάς συγγενῶν, ἐπιστολάς συμπολιτῶν. Οὐδέποτε ἐφανταζόμην ὅτι εἶχον τόσους γνωστούς, τόσας θυκαμαστρίας και θυκαμαστάς, τόσας φίλας, ὅσας μοι ἀπεκάλυψεν αἰφνιδικῶς τὸ ἐξεταστικὸν μου ἀξιῶμα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐδημοσιεύθη ὁ διορισμός μου εἰς τὰς ἐφημερίδας, αἱ ἐπιστολάί, αἱ σημειώσεις, αἱ συστάσεις, αἱ ἐπισκέψεις βρέχουν γύρω μου. Τὸ παράδοξόν δ' εἶναι ὅτι ὅλα και ἐξεταζόμεναι πηγαινὺν δι' ἀριστά και φοβοῦνται τὴν ἀδι-

κίαν. Και δὲν ἀρκοῦν αἱ ἐπιστολάί. Ἡ μήτηρ τῆς ὑποψηφίου ἔνοσσε νὰ σᾶς ἐξιστορήσῃ ὅλας τὰς περιπετείας και τὰ βίβασνά της ὡς συζύγου και μητροῦ, ὅλην τὴν πώλικαν και ἀθλιότητα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ τὴν σώσῃ μόνον τὸ δίπλωμα τῆς κέρως της, τῆς ὀρφανῆς.

Τὴν ἀτελείωτον τῶν μητέρων φυλακίαν διαδέχονται τὰ φιλόδοξα τῶν πατέρων σχέδια. Ἡ κόρη του πρόπει νὰ λάβῃ ἀριστα διὰ νὰ διορισθῇ διευθύντρια εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὡς τοιαύτη θὰ ἐπιτύχῃ ἀνκαμψιδόλως και κανένα πλοῦσιον γαμβρόν. Και οὕτω τὸ μέλλον της, τὴν εὐτυχίαν της θὰ τὴν ὀφείλῃ εἰς σᾶς, κυρία.

Ἡ διδάσκεις τοῦ τράμ, εἰς τὸ ὅποιον προσκολλῶμαι ὡς ὁ νυκαγός εἰς σκινίδα σωτηρίας, ἤλπισα ὅτι θὰ με ἔσωζε. Κατὰ κακὴν τύχην και ἐλαί τὰ αὐτὰ με περιμένουν. Εἷς ἰατρός γνωστός μοι μειδιᾷ μακρόθεν και πάλιν μοι μειδιᾷ. Εὐθὺς δ' ὡς ἐκινῶθῃ θέσις τις πλησίον μου ὁ ἰατρός σπεύδει νὰ τὴν κατκλάδῃ. Ἐχει τρεῖς μόνον μαθητριάς νὰ μοι συστήσῃ. Και τὸ ἴδιον ἀλληλοῦτε ἐπικαλοῦνται μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας μου. Ἐκεῖ ἄλλοι και ἄλλοι και οἱ αὐτοὶ και τὰ αὐτὰ. Τὶ ἀηθία!

Ἐζυμώθημεν λοιπὸν τόσον πολὺ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι, με τὸ ρουσφετὶ, ὅστε και ἐκτὸς τῆς πολιτικῆς και εἰς πᾶσαν τῆς ζωῆς μας πρᾶξιν, και εἰς αὐτὸ τὸ ἱερὸν τῆς Παιδείας νὰ προσερχώμεθα ὄχι κατὰλλήλως ἐρωδιασμένοι, ἀλλὰ κατὰλλήλως συστημένοι.

"Ολοι δ' αὐτοὶ οἱ συνιτῶντες, ὄλοι αὐτοὶ οἱ φωνάζοντες δὲν ἀπαιτοῦν οὔτε ὀλιγότερον οὔτε περισσότερον ἢ νὰ πωλήσῃ τὴν συνείδησίν σὰς χάριν τῆς φιλικῆς τῶν ἢ τῆς πολιτικῆς τῶν ἐπιρροῆς, ἢ τῶν συγγενικῶν δεσμῶν, οἵτινες σᾶς συνδέουσι μετ' αὐτῶν. Ἄδιόφορον, ἐὰν ἡ πίστις αὐτῆ κυροφρῇ τὴν ἀμύθητον τοῦ τόπου, τὴν ὑπὸ ἀνικίων διδασκαλῶν στρέβλωσιν τοῦ νοῦ και τῆς καρδίας τῶν ἰδίων τέκνων τῶν, τὴν ἐξοχρείωσιν, τὸ ψεῦδος, τὴν φεανάκην, τὴν ἠθικὴν ἐν γένει διαφθορὰν αὐτῶν τούτων τῶν ἀτόπως και ἀλόγως προστατευομένων.

Τὸ κακὸν δ' εἶναι ὅτι ὅσον εὐτυνεῖται και ἀν εἶναι τις, ὅσον και ἀν ἀπεχθάνεται τὸ ρουσφετικὸν αὐτὸ τῶν συστάσεων σύστημα, ἐν τούτοις ἐπηρραξέζεται. Εἶναι ἐν εἶδος ὑποβολῆς, ἐν εἶδος ψυχολογικῆς πίστεως, ἢ ἐξοκαεὶ ὁ συνιστῶν ἐπὶ τοῦ κριτοῦ. Ἐπειτα αἱ κατὰ κειρὸς ἐπιτροπικὴ δὲν ἀποτελοῦνται δυστυχῶς ἢ σπανιώτατα ὑπὸ ἀνθρώπων ἀμερολήπτων. Οἱ πλείστοι δράττονται τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα πρὸς τῶν ἐκδουλεύσει, αἵτινες θᾶπτον ἢ βράδιον ἀμείθονται. Εἰς τὰς τοιαύτας πλειονότητας αἱ μονάδες ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις ἀσημάντους και ἀδυνάτους νὰ μεταβάλλωσιν, ἔστω και κατ' ἐλάχιστον, τὰ ἐν γένει ἀποτελέσματα.

Διπλασιῶς λοιπὸν ἄχαρι και ἀνικρον ἀποθάνει ὑπὸ τοιούτους ὄρους τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβον, διὰ τοῦτο κατηφῆς και με ἀληθῆ στενοχωρίαν διευθύνωμαι εἰς τὴν μεταμεσημβρινὴν δοκιμασίαν. Οἱ κ. κ. συνάδελφοι ἔχουν προηγηθῇ. Αἱ διευθύντρια και ἐπιμελήτρια εἰρίκονται εἰς ζωροτάτην κίνησιν, τὰ χαρτὰ μονογραφουῦνται πυρετωδῶς και αἱ μνητήρια προσπαθοῦν νὰ μαντεύσων τὸ θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκθέσων μετ' ὀλίγον τὰς ἰδέας τῶν.

ΘΕΑΤΡΑ

Θέατρον Ποικιλιῶν. Ἐν αὐτῷ συναθροίζεται καθ' ἑκάστην ἐσπέραν πληθὸς πολὺ καλοῦ και ἐκλεκτοῦ κόσμου, διερχομένου ὄρας τινὰς εὐχαρίστους. Ὁ ἰταλικὸς θιάσος τῶν «Ποικιλιῶν» ἐξέχει και κατὰ τὸ θεαματικὸν τῶν παραστάσεων μέρος. Ἐνδυμασίαι ἄψογοι, χορὸς πολὺ καλὰ κατηχημένοι και σκηνογραφίαι καλὰ ἀποτελοῦν ἐν σύνολον πολὺ εὐχάριστον διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἐπειτα ὁ βάρυτονος κωμικὸς του εἶναι τόσον τέλειος, ὅστε αὐτὸς μόνος θὰ ἤρκει ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἵνα συγκρατήσῃ ὅλον τὸν κόσμον· ὅστις τόσον ἐνθουσιωδῶς τὸν χειροκροτεῖ.

Θέατρον Ὀμοιοίας. Ὁ ἁδὸν Κιχῶτης εἶναι ἀναντιρρήτως μία ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τοῦ θερινῶν δραματολογίου μας, ὡς εἶναι μοναδικὴ ἐπιτυχία διὰ τὸν θιάσον «Ὀμοιοίας» και ἰδίᾳ διὰ τὸν πρωταγωνιστοῦντα θιασάρχην κ. Κοποπούλην. Ἀληθινὸς τύπος δὲν Κιχῶτου, τοῦ φανταστικοῦ τούτου ἤρωος, φανταστικῶν ἀγώνων. κατακτήσεων και μαχῶν με τὸν ἀπαραίτητον Ἀχαμόνοντά του και τὸν πιστὸν Σέντζον, ὅστις ἐπίσης ὑπόδεται τελείως τὸ μέρος του. Ἐν γένει ἡ διεξαγωγὴ ἐπιτυχιστάτη, τὰ σκηρικὰ ἄριστα και ὁ κόσμος, κατὰ τὴν προχθισινὴν μάλιστα τοῦ κ. Κοποπούλη εὐεργετικὴν, ἐνθουσιασμένους κατεχειροκροτεῖ ἀκούραστα τὸν εὐεργετούμενον, πρὸς δὲ ἐν τέλει προσεφῆθη και ὄρατος στέφανος.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κολλᾶτε τὰ συντρίβόμενα ἐκ πορσελάνης σκευῆ διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ μείγματος: Εἰς ἐν φιαλίδιον κλειόμενον ἐρμητικῶς, ρίπτετε 75 γρ. μικρὰ κομματάκια κόμμι ἐλαστικῶν (caoutchouc) εἰς 60 γρ. χλωροφορμίον. Εἰς αὐτὰ προσθέτετε 15 γραμ. μαστίχης εἰς θρόμβους. Ἄμα ἀναλύσουν ὅλα αὐτὰ μαζῆ και ἀποτελέσουν ἐν μείγμα, ἔχετε πολυτιμὸν καλλητικὴν ὕλην.

— Τὰ μάγματα τῶν ἐπίπλων ὡς ἐκ τῆς καθημερινῆς χρήσεως χάνον τὴν στιλπνότητά τῶν, ἀνακοῦν δ' αὐτὴν βερνικωόμενα διὰ τοῦ ἐξῆς βερνικίου: Μύρον τερεβινθίνης 6 γρ. κηρὸν λευκὸν 1 γρ. και σαυδοράχην (εἶδος ρητίνης) 1 γρ. Ἀναλύσατε ὅλα ἡμοῦ εἰς σιγανὴν φωτιὰν και ἄλλοψατε τὸ μάγμαρον με πινέλο.

— Καθαρίζετε τὰ ἐκ χανδρῶν, μαργαριτωῶν και κοραλλίων κοσμήματα με βούρτσαν ψιλήν διὰ κόνεως μαγνησίας, ἢ με ψύχαν ψωμιού, ἢν προστρίβετε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τρόπον ὅστε νὰ περνᾷ παντοῦ.

16 HENRI GREVILLE 16

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐρωτῶν τινὰ, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὅτε, προηγουμένης τῆς Ἑστελλας, ἡ θαλαμηπόλος ἔφερεν εἰς τὴν γηραιὰν κυρίαν της τὸ πρόγευμά της, εἶρον αὐτὴν ἐξηπλωμένην ἐπὶ ἀνακλιντρου ἐν πλήρει ἀτονίᾳ και ἐξασθενήσει. Οἱ ὀφθαλμοὶ της δὲν εἶχον πλέον λάμψιν, τὰ χαρακτηριστικά της δὲν εἶχον πλέον οὐδεμίαν ἐκφρασιν, αἱ ἀπαλαὶ χεῖρές της ἐκρέμαντο ἀκίνητοι κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της.

Ἀγαπητή μοι θεῖα, εἶπε τεθρομβημένη και γονυπετοῦσα παρ' αὐτῆ ἡ Ἑστελλα, με βλέπετε; με ἀκούετε;

Ἡ ἀσθενὴς ἔκαμιν ἑλαφρὰν κίνησιν, και ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγερθεῖσα προσεπάθη νὰ ἐνδυναμώσῃ αὐτὴν διὰ καταλλήλου φαρμάκου, και ἀπέστειλε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ.

— Ἡ γ. Μονκλάρ, μολοντὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ ἀκόμη ελευθέρως, ἀνέπνεεν ἀνετώτερον και οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξέφραζον νοσημοσύνην και τρυφερότητα. Ἄφνης, ἀσυναιθίτως ἡ Ἑστελλα ἔδραμε πρὸς τὸ γραφεῖόν της, και ἔγραψεν εἰς τὸν Benoit τὰς δύο ταύτας λέξεις: "Ἐλθετε αὐθώρα: ὑπέγραψα, και ἀπέστειλε παράστα τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν φίλον της.

Ὁ ἰατρός ἐλθὼν πρῶτος μικρὰς ἔδωκεν ἐπιβίβασ· ἡ ζωὴ ἐξηφανίζετο, ὁ λύχνος ἐσβέννυτο· ὁ θάνατος θὰ ἦτο ἀνώδυνος, και ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ὁταν δὲ ἡ Ἑστελλα, ἧτις ἐσυνώδευσε τὸν ἱατρὸν μέχρι τῆς θύρας, ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ κ. Μονκλάρ τὴν ἐκάλεσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Εἶπεν ὅτι μέλλω ν' ἀποθάνω; ἠρώτησε διὰ καθαρῶς φωνῆς, ἀλλ' ἀδύνατον

— Πρέπει νὰ εὐρίσκειται πάντοτε βύραξ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐὰν ῥίψωμεν ὀλίγον βύρακα εἰς τὸ νερόν, δι' οὗ πλύνομεν τὰς παταθοῦρας, διατηρούμεν τὸ φυσικὸν τούτων χρώμα. Πλὴν τούτου ὁ βύραξ διατηρεῖ τὰς χεῖρας τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν μαλακὰς και λευκὰς.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κυδανόπαστο. 4 ποτήρια ζάχαρη, ἓνα ποτήρι μέλι, ὀλίγο ἀνθόνερο. Κόπτετε ἐξ κυδωνία εἰς φέτας, τὰ βράζετε καλὰ, τὰ ἀφίνετε νὰ κρυώσουν (ὄχι πολὺ) και τὰ περνάτε ἀπὸ τὸ τρυπητό, και τότε τὰ μετράτε και τὰ ἐνώνετε ὅλα μαζῆ. Τὸ μίγμα αὐτὸ βάζετε εἰς εὐρύχωρον μέρος και τὸ ψήνετε ἀνακατώνουσαι πάντοτε.

Μελαγχροινό. 150 δράμια ἀμύγδαλα, 150 δράμια ζάχαρη, 14 ἀυγά, 1 γαλετάκι κοπανισμένον, ὀλίγην κανέλλαν και γαρύφαλα κοπανισμένα. Κοπανίζετε τὰ ἀμύγδαλα πολὺ ψιλά. Ἀσπρίζετε τοὺς κροκοῦς με ζάχαριν, τὰ ἐνώνετε με τὰ ἄνω, ἔπειτα κτυπέτε τὰ ἀσπράδια πολὺ και τὰ βάζετε εἰς τὴν φόρμα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἄγνωστοφ Ἀθήνας. Οὐδέποτε δημοσιεύομεν ἔργα ἀνδρῶν. Ἄλλως τε πλὴν τῶν μνημονευομένων φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων ὑπάρχει και τὸ «Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων», τοῦ ὁποίου τυγχάνουμεν ἰδρύτρια και σύμβουλοι και τὸ ὅποιον στερεῖται τῶν πρωτίστων και ἀπαραίτητων τῆς ὑπάρξεως μέσων. Ὄθεν μᾶλλον ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶμεν ὅλα και ὄλοι ὑπὲρ αὐτοῦ.—Καν Ἄν. Ο. Ἀθήνας. Πολλὰ, πολλὰ λάθη. Ἴσως εἰς ἄλλο ἐπιτύχετε καλλίτερον.—Δα Εὐ. Τ. Κωροπολιτ. Οὐδὲν ἠθικὸν συμπέρασμα ἐξάγεται ἐκ τῆς περιέργου αὐτῆς διαθήκης, ἀλλ' οὔτε ἔχει φιλολογικὴν τινὰ ἀξίαν, ὅπως κριθῆ ἄξια δημοσιεύσεως.—Δα Β. Τζ. Πάτρας. Ὅ,τι ἦτο εὐκόλον διὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου ἀποβαίνει δυσκολώτατον διὰ τὸ τέλος. Ἐν τούτοις ἀποστέλλομεν πρόγραμμα και κανονισμῶν.—Καν Μ. Κ. Ἀδριανοπολιτ. Ἐγράψαμεν καθ' ἑκάστα λεπτομερῶς.—Καν Σ. Π. Στενήμαχον. Οὐδεὶς ἐπλήρωσέ ποτε συνδρομὴν σας ἐνταῦθα. Θὰ σὰς στεφίωμεν ὅ,τι εὐρωμεν ἐκ τῶν ζητούμενων.—Καν Β. Α. Ἀθήνας. Συνεμορφώθημεν ὀδηγίαί σας.—Δα Α. Σ. Καλλίδα. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 35 ἐλήφθη. Ἐπιστώσαμεν τὴν μερίδα σας Θεομῶς εὐχαριστίας.—Καν Εὐ. Σ. Χ. Λορδῶν. Συνδρομὴν σας στείλετε εἰς Ἀγγλικὰ γραμματό-

ὡς ἡ ἀπήχισις κρυστάλλου. Ἐστελλα, ἀκούσον μου, εἶπεν ἡ ψυχθρραγοῦσαι πᾶν ὅ,τι εἶχον σοὶ τὸ ἔδωκα, ἀλλ' ἀδύνατὸν νὰ σοὶ δώσω φίλου, δὲν ἔχω πλέον τοιούτους· θὰ μείνη; λοιπὸν μόνη, ἀλλ' εἶμαι βεβαία περὶ σοῦ, θὰ εἶσα γενναία, διότι εἶσαι μία Βωράνδ, μία ἀληθῆς Βωράνδ, ὡς ἐγώ, και ἔθεσε τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀνεψίᾳς της· τὸ βάρος δὲ τῆς χειρὸς ταύτης, ἔρριψε πρὸς τὰ ὑποσθεν τὸ ὄρατον ἐκείνο πρόσωπον, ἐμαρῖνον ὑπερήφανον αὐταπόνησιν· οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς κ. Μονκλάρ ἐβυθίζοντο εἰς τοὺς ὄρατους ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑστελλας, τοὺς πλήρεις θαρῶν και τρυφερότητος. Ἐπαρῖνοτο διερευνοῦν τὴν ψυχὴν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς διὰ τοῦ μακροῦ ἐκείνου βλέμα, ματος ὅπερ ἀηλίθωτος μόνον συνείδητις ἠδύνατο νὰ ὑποστή.

Ἰδοῦ πὼς ἤμην, εἶπεν ἡ θηήσκουσα παραλογομένη πως, ἀλλὰ κατεβλήθην . . . ἐθαύσθη . . . σὺ εἶσαι νέα, θὰ παλαίσῃς ἐπίσης, διότι εἶσαι ἀληθῆς Βωράνδ.

Ἄφνης τὸ βλέμμα της ἐξωγονήθη, και σείρασα πλησίον της τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐξήταξε τόσον προσεκτικῶς, και τὸ συμβουλεύθη προσεκτικώτερον ἐπιπαραδοξὸς ἐκφρασίς ἀνησυχίας συνέστειλε τὰ χαρακτηριστικά της, ἐνῶ συγχρόνως ἠρυθρία. Δις προσεπάθησε νὰ ἐκφράσῃ μίαν ἰδέαν ἧτις ἐστενοχωρεῖ τὸ καταπεπονημένον πνεῦμά της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξωτερικεύσῃ αὐτὴν διὰ λέξεων. Ἐπειτα ἡ χεὶρ της κατέπεσε, τὸ πρόσωπόν της ὠχρίασε, και ἀφείσα στεναγμῶν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, και ἔλειπεν ἀκίνητος.

Ἡ Ἑστελλα φοβηθεῖσα, ἐκυψεν ἐπ' αὐτῆς και τότε ἡ κ. Μονκλάρ ὀμίλησε βραδέως με κεκλιμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς: "Ὁ σύζυγός μου . . . ἔπειτα ὁ ἀδελφός μου . . . κατόπιν ὁ Ραυμόνδος . . . ἀπόλωσα πᾶν ὅ,τι ἠγάπων. Σὺ ἤλας, και ἐγὼ φεύγω . . . ἀτυχῆς κόρη . . ."

Και μετὰ βαθύτερον και ὀδυνηρότερον στεναγμῶν, ἐφάνη πραινθεῖσα, και ἀπεκοιμήθη.

Ἄθρομβως τότε ἡ θαλαμηπόλος ἠνοιξε τὴν θύραν, και ἀνήγγειλεν ἠρέμως τὸν κ. Benoit.

Ἡ Ἑστελλα παρετήρησε τὴν θεῖαν της, ἀνεληθῆ ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν ἀ-

σημα έντος συστημένης επιστολής. — Κον Γ. Δ. Καραμβάσιον Νη-
λείας. Θά κάμω θτι δυνηθώ ύπέρ ύμων και έλπίζω νά έπιτευχθῆ ἡ
έπιθυμία σας. — Καν Άγ. Κ. Άνδρον. Άνεμένον νά ἴδω, έάν θά κα-
τώρθουν τι και μετά ταύτα νά σάς αναγγείλω τήν εύχάριστον είδηση.
Ίδού διατί δέν σάς έγραφα. Αύτην τήν έβδομάδα θά έχητε όπως δή-
ποτε όριστικήν μου άπάντησιν. — Καν Ε. Α. Α. Σμύρνην. Συμμορ-
φούμεθα όδηγίαις σας. — Καν Αί. Π. Χ. Άθήνας. Γραφείον «Όδός
Φιλελληνών» 34. Άπέναντι Άγγλικής Έκκλησίας. Τάς προμεσημ-
βρινάς ώρας. — Καν Όλ. Κ. Νοναε Βουε. Πόσον έχάρην διότι κα-
τατάσσετε μεταξύ τών αναγνωστριών μου. Θά σάς γράψω προσεχώς.
Τήν συνδρομήν σας στέλλετε εις Ρούβλια χάρτινα έντος συστημένης
έπιστολής. — Καν Α. Λ. Βόλον. Δέν έλαμβάνετε φύλλα, διότι ώς
συνήθως ἡ έκδοσις είχε διακοπή κατ' Αύγουστον. — Δα Εύ. Π. Μ.
Ίθάκην. Καλή επιστολή σας μετά δρ. 93 και 50 έλήφθη. Μυρίας
και θερμάς εύχαριστίας δι' εύγενή φροντίδα. Αί κ. κ. Καρ. και Κωπ.
δέν έστειλαν συνδρομάς. Γράφομεν έκτενέστερον. — Καν Μ.Κ. Νάξον.
Συνδρομή σας έλήφθη. Εύχαριστούμεν. — Δα Α. Κ. Πόρον. Έπιστολή
σας μετά δρ. 5 έλήφθη. Ούδεμία άλλη εκ τών αύτόθι έστειλε χρή-
ματα. Καθυστερείτε 94 και 95. — Κον Μ. Κ. Βραϊλαρ. Έπιστολή
σας μετά φρ. 120 έλήφθη. Εύχαριστούμεν θερμώς δι' εύγενή φρον-
τίδα. — Κον Στ. Β. Αίγυπτον. Άναμένομεν άνυπομόνωσ χρήματα. —
Κον Ν. Π. Νοβορωσσίκ. Έπιστολή σας μετά φρ. 104 έλήφθη. Ά-
πειρους και θερμάς εύχαριστίας δι' εύγενή φροντίδα. Συμμορφούμεθα
όδηγίαις σας. Αύτην τήν έβδομάδα γράφομεν επιστολήν. — Καν Μ.
Τρ. Βάρναν. Παρά του έν Σύρω άνταποκριτού σας έλάβομεν φρ.
χρ. 80. Εύχαριστούμεν δι' εύγενή προθυμίαν. Γράφομεν. — Δα Μ.
Τρ. Χίον. Έπιστολή σας μετά συναλλαγματικής έλήφθη. Εύγνωμο-
νούμεν δι' εύγενή φροντίδα. Γράφομεν. — Κ. Μ. Σ. Hinter-Brühl.
Συνδρομή σας έλήφθη. — Δα Π. Α. Πύργον. Έλήφθη. Θά συστήσω
εύχαρίστως τό έν λόγω περιοδικόν, άλλα παρακαλώ νά μοι σταλή έν
άντίτυπον αύτου, όπως σχηματίσω ιδέαν τινά του περιεχομένου του.
Σάς εύχαριστώ άπέριωσ δι' ἦν πάντοτε ύπέρ του έργου μου καταβάλ-
λετε εύγενή φροντίδα.

Ή γνωστή τής φωνητικής μουσικής και του κλειδοκυμβάλου κα-
θηγήτρια κ. Dupont, ἡ έν τῆ μουσική διδάσκαλος τής Α. Υ. τής
πριγκιπίστis Μαρίας, μετεκόμισε τό μουσικόν σχολείόν της εις τήν
όδόν Πειραιώς άρ. 27.

φῆση εις τās φροντίδας τής θαλαμηπόλου, ἣτις έλαβε τήν θέσιν της παρά
τῆ άσθενεί και έξηλθε δεξιωθεΐσα τόν νεαρόν άνδρα εις τήν πρακτικῆν
αΐθουσαν.

Ό Θεόδωρος άνέμενον όρθιος, και άνήσυχος, εκ του βλέμματος δὲ όπερ ἡ
Έστελλα έρριψεν επ' αύτου, ηνόνησεν ούτος ότι ἡ ναυαχρωστική σανίς αυ-
τῆς είχε θραυσθῆ. Μάλλον συγκεκινημένος εκείνης τότε, έτεινε πρὸς αὐτήν
άμφοτερας τās χείρας, έφ' ών έθηκε τās ιδιαιτέρας, και έξηκολούθει προσ-
ελευόμενος αύτόν δια τών στυγνών και άπηλπισμένων όφθαλμών της.

Ούδένα πλέον έχω, έλεγε τό βλέμμα εκείνο, είμι άθρον λείψανον ναυ-
χιου, όπερ όπισθοποροῦν θά έξοικήτη επί άγνώστου άκτῆς.

Αΐρνης άνέγνωνσεν ούτος εις τούς μικρούς εκείνους όφθαλμούς κάτι τι ά-
γνωστον, όπερ έπροξένησεν εις αύτόν ρίγος από κεφαλῆς μέχρι ποδών, και
χωρίς ποσώς νά διατάσῃ δια τών δύο χειρῶν, αΐτινες έκράτουν τās τῆς νεαρῆς
γυναίκος, προσείλκυσεν αὐτήν βιαίως πρὸς έαυτόν και τήν έρριψεν επί του
στήθους του. άνοίξας δὲ τούς βραχιόνιας, έπνεύλεισεν αύτούς επί τών ώμων
τῆς Έστελλας δια προστατευτικῆς και θωπευτικωτάτης κινήσεως.

Ή Έστελλα δέν άντέστη, άλλα με κεκλιμένη τήν κεφαλῆν άπήλαυεν έν-
δομύχως τήν σοβαράν και βαθεΐαν χάραν του νά αισθάνηται έαυτήν ύποστη-
ριζομένην. Ή άπλότης τῆς πράξεως άφῆρεσεν επ' αὐτῆς πᾶσαν ύμοιότητα
πρὸς θωπέαν. δέν ἦτο είμη στενός ένχαγκλιασμός και αξιοπρεπῆς τῆς ισχύος
προστατευούσης τήν άδυναμίαν.

Μετ' ολίγον οί βραχιονές του ἠνοιχθησαν, και όπισθοχώρει κατά έν βῆμα,
άλλα τό άρρενωπόν πρόσωπόν του, ούδέν άπώλεσεν εκ τῆς άσστηρᾶς και
συνήθους αὐτῆς έκφράσεως. Αὐτῆ δὲ προσέβλεπεν αύτόν άκόμη, άλλα τήν φο-
ράν ταύτην δια τῆς ύποτελοῦς εκείνης γλυκύτητος, ἦν ούτος ούδέποτε διέ-
γγω εις τούς όφθαλμούς εκείνους, τούς ύπό άρρήτου ζωογονουμένουσ θελ-
γήτρον.

Άποθνήσκει, ειπεν ἡ Έστελλα, χωρὶς ν' άποστρέψῃ τό βλέμμα άπ' αυ-
του, διότι έδοκίμαζε μεγάλην χαράν, τυφλήν, αισθανομένη ότι τήν ἡγάπα-

Παρακαλοῦνται αί κ. κ. συνδρομητριαι και οί κ.
συνδρομηταί, οί καθυστεροῦντες μέχρι σῆμερον τās συν-
δρομάς των, νά σπεύσουν εις έξόφλησιν αύτων. Τήν αυ-
τήν παράκλησιν άπευθύνομεν και πρὸς πάντας τούς άν-
ταποκριτάς και τās άνταποκριτίας μας. Θά εύγνωμονού-
μεν, έάν δια τῆς προθυμίας των μάς άπαλλάξουν τῆς
άνιαρᾶς και έννευριστικῆς φροντίδος νά έπαιτώμεν δι' έ-
πιστολῶν τό γλίσχρον ποσόν τῆς αξίας τῆς Έφημερί-
δος μας.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Όδός Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα έλεγκτά, τέχνη και καλλιαισθησία ευρωπαϊκή, τι-
μαί λογικαί κατέστησαν τό υποδηματοποιεΐον Τσάμη τό κατ'
έξοχῆν έννοούμενον τών κυριών και αὐτῆς τῆς Β. Αύλης. Ό
κ. Τσάμης είναι δια τήν Έλλάδα ότι ό Παρισινός Ριννέ δια
τήν Γαλλίαν.

Ή τέως πρώτη κόπτρια τῆς κ. Bagnoli δις Bethune ίδρυσεν ίδιον
έργοστάσιον ραπτικής έν τῆ όδῳ Αίόλου άρ. 43.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Ή Διεύθυνσις του Νέου Παρθεναγωγείου ειδοποιεί τούς αξιοτίμους
γονείς των μαθητριών αύτου και τό δημόσιον ότι τό Νέον Παρθενα-
γωγεΐον από α' Σεπτεμβρίου μετηνέχθη εις τήν ύπ' άρ. 85 τῆς όδοῦ
Άκαδημίας εύρύχωρον μονοκατοικίαν, όπου εξακολουθοῦσιν αί έγ-
γραφαί.

Τά μαθήματα ἤρξαντο τήν 11ην Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν. Πᾶσα
ανάβολῆ ώς πρὸς τήν έναρξιν φοιτήσεως φέρει δυσαναπλήρωτα κενά
εις τās βραδύτερον προσερχομένας μαθητριάς.

Δέν θά ειθε μόνη άπήντησεν ό Benoit. Θά έρχομαι εις όποιανδήποτε σι-
γήν με διατάξῃτε.

Τούτο είναι αδύνατον, προσέθηκε ἡ Έστελλα, κατιστατα αΐφνης προφυ-
λακτική και σώφρων εκ τῆς αντίληψεως του έρωτός του. Ήρωθρίασε προ-
φέρουσα τās λέξεις ταύτας και έχμηγλωσε τούς όφθαλμούς όπως αποκρύψῃ
τήν ταραχήν της.

Τί πειράζει; άνεφώνησεν τότε μετά τινος άνυπομονησίας ό Θεόδωρος, δέν
δύνασθε νά μένετε μόνη εις τοιαύτην στιγμήν.

Άλλ' εκείνη, άνέλκεε τήν ἡρεμίαν της, και τείνασα βραδέως τήν ύψωμέ-
νην χειρά της ἤγγισε τόν βραχιόνια του νεαίου.

Δέν φοβοῦμαι, ειπε, νά μένω μόνη, δέν φοβοῦμαι νά ἴδω τόν θάνατον, όσον
θά φοβοῦμαι μίαν λέξιν. . . άλλα δέν έπρόσθεσε τό έπίθετον, διότι ἡ έννοια
ἤρκει εις κελῶς άνατεθραμμένη γυναίκα.

Δέν ειπον έκπτόν φορᾶς χειρότερα; άπήντησεν ό Θεόδωρος.

Ναί, ειπε ζωηρώς ἡ Έστελλα, άλλα δέν ἦταν άληθῆ και όπισθοχώρησε με
κεκλιμένη κεφαλῆν, ώς φοβηθεΐσα δια τήν φράσιν ἣτις διέφυγε τών χει-
λέων της.

Ή καλή άντροφή κλείει τās χείλη των άνδρῶν και των γυναικῶν δια
σφραγίδος άδισπίστου, ἣτις σταματᾶ τήν έκφρασιν όλων των αισθημάτων
ἣτις άπγορεύει τήν έκδήλωσιν όλων των συγκινήσεων συνδεόμενοι υπό του
άσάτου αύτου προσκόμματος δέν ἠδύναντο νά συγκοινωνήσωσι τὰ πλημμυ-
ροῦντα τās ψυχᾶς των αισθήματα, βεβαίως όμως συννενοοῦντο, υπό τόν όρον
ότι τό ψεύδος και οί χαριεντισμοί, θά ἦσαν ξένα πρὸς αύτούς.

Ή κ. Μοναλῆρ είναι έντελῶς άπηλπισμένη; ἠρώτησεν, μη προδίδων δι'
οὔθενός έξωτερικῶσ σημείον τήν ένδόμυχον χαράν του.

Ή ζωῆ της είναι ζήτημα ώρών.

(άκολουθεΐ).